

LIBRIS

We know
books

Cătălina Mărgărint

CETATEA LUPILOR

Drumul spre casă

Volumul I

EDITURA REVISTEI

TIMPUL

2025

Pentru cele trei femei ale cetății mele: Irina, Gabriela și Stela – pietrele de temelie ale lumii mele, stâlpii pe care s-au sprijinit visurile și speranțele mele.

Pentru toate femeile din familia mea, cele care mi-au luminat drumul cu înțelepciunea lor și m-au învățat că adevărata putere înseamnă să îți deschizi inima.

Pentru toate femeile neamului meu, ale căror glasuri răsună din vremuri străvechi, păstrând vie flacăra tradiției și moștenirea spiritului.

Voi ridicați cetăți din fapte și cuvinte, prin voi curg cântecele lupilor și cărările viitorului prind contur. În adâncul vostru sălășluiesc adevărul, tăria, misterul, frumusețea, farmecul, zâmbetul, iubirea și bucuria.

Într-o lume unde bărbații se cred stăpâni, voi, femeilor, sunteți cele care dezlegați tainele și domoliți tăcerile. Pe iarba cetăților, sub bolta stelelor, în adâncul munților și al pădurilor, în șoptele vântului și chemarea lupilor, voi purtați răspunsurile.

Nu căutați esența în piatră sau în pământul tăcut, ci în voi însevă. În abisul nopții mistice a sufletului, când timpul își pierde hotarele, ea se trezește – zeitatea din voi, Sânziana adormită, cea care a fost mereu acolo, așteptând să fie chemată pe nume.

Voi sunteți lumina care împrăștie întunericul, seva ce dă viață rădăcinilor lumii. Nu sunteți pierdute, nici ascunse – doar ați așteptat să vă regăsiți.

Voi, femei, sunteți țesătoarele destinului, șoptind povestea vântului prin frunzele timpului, și fiind forța ce dăinuie dincolo de veacuri.

Ploaia lovea fereastra cu rafale mărunte, desenând pe sticlă un labirint de firicele argintii. 1 martie. Primăvara. Renașterea. Iar eu hotărâsem să renasc din propria cenușă, ca o pasăre Phoenix. Să mă descopăr, să aflu cine sunt cu adevărat. Astăzi era ziua mea de naștere.

Sunetul ploii îmi atrase privirea spre fereastră. Dincolo de ea, se întindea lumea largă, necunoscută, misterioasă. O lume pe care, la treizeci și cinci de ani, o știam doar din formule și definiții. O lume al cărei adevăr îmi scăpase mereu printre degete. O lume care, brusc, îmi părea un loc străin. Și atunci, pentru prima dată, m-am întrebat: ce făcusem în toți acești ani, de ajunseseam să nu știu cine sunt?

Priveam cerul plumburiu. Gândurile îmi răsunau ca un ecou amar. *Ce început sinistru de renaștere ai ales.*

Am deschis ușa. Vântul mi-a izbit trupul cu o forță tăioasă, izgonind căldura din oase. Ușa s-a trântit violent înapoi, iar eu, cu o mișcare reflexă, am învărtit cheia în broască, zăvorând în urma mea tot ce nu mai voiam să fiu.

Am deschis umbrela și am pornit grăbită spre stația de autobuz, aflată la cinci minute de mers. Abia făcusem zece pași când rafalele de vânt mi-au smuls umbrela din mâini. A zburat haotic, rostogolindu-se pe asfaltul ud. Am alergat după ea, iar în clipa următoare, un far s-a reflectat în ochii mei. O mașină a trecut în viteză și a zdrobit umbrela, lăsând-o într-un colț al trotuarului, răsucită ca o pasăre frântă.

M-am abținut să nu plâng. Și chiar dacă aș fi făcut-o, cine ar fi observat? Nimeni nu avea nevoie de mine. Nimeni,

în afară de Smaranda, pisica mea cu ochii verzi. Dacă aş dispărea azi, cine ar avea grijă de ea? Poate Jorge, fostul meu soţ. Dar Gloria, noua lui soţie, n-ar fi iubit-o niciodată aşa cum o iubesc eu.

O lacrimă fierbinte mi s-a strecurat pe obraz, pierzându-se printre picăturile reci.

Am fugit prin ploaie până la staţia de autobuz. Am privit panoul informativ: autobuzul meu întârzia.

Un sfert de oră mai târziu, numărul trei a apărut în sfârşit. Când am urcat, am simţit apa infiltrată prin haine până la piele. Tremuram. *Ce început grandios de renaştere...* mi-am zis, cu ironie.

Autobuzul înainta lent, străzile erau blocate, coloanele de maşini aşteptau la semafoare. Ar fi trebuit să plec mai devreme de acasă.

Când am deschis uşa clădirii, zeci de ochi s-au ridicat de la ecranele calculatoarelor, privindu-mă. Eram o găină plouată. Tot ce îmi doream era să găsesc un calorifer, să simt din nou căldura.

N-am apucat să mă aşez. Secretara s-a apropiat cu o expresie de dispreţ.

— Eşti aşteptată de şef, mi-a spus suficient de tare încât să audă toată lumea.

Am urmat-o fără un cuvânt, studiind-o în tăcere. Nu avea nici douăzeci de ani, dar păşea prin firmă cu atitudinea unui general. O simplă secretară, dar se purta de parcă lumea îi era datoare. Îi plăcea să aranjeze mapele pentru şedinţe, să aducă cafeaua şefului şi să răspundă la telefon cu un aer superior.

— Bună, Dava, ia loc. Avem de discutat, spuse Aron.

— Salut, Aron. M-ai chemat să mă certî că am întârziat? Să ştii că am avut o dimineaţă de coşmar.

El zâmbi, dar nu era un zâmbet prietenos.

— Se pare că ghinionul te urmăreşte de când a plecat Jorge. Nu mai eşti Dava pe care o ştiam acum nouăsprezece ani.

De fapt, ghinionul meu începuse din ziua în care fusesem concepută. Așa mă gândisem mereu. Eu și Aron fuseserăm colegi de facultate, parte din aceeași gașcă de prieteni. Matilda, soția lui, îmi fusese cea mai bună prietenă. Ani la rând, ne împărtășisem gândurile, fricile, bucuriile. Dar, treptat, distanța dintre noi s-a mărit. După nașterea celui de-al treilea copil al lor, am ajuns să ne scriem doar de sărbători. O înțelegeam. Era captivă într-o casă plină de copii, alături de un soț care devenise ursuz, un bărbat care, probabil, o îndepărtase intenționat de mine, de teamă că aş putea să-i spun adevărul: că el are o relație amoroasă cu secretara.

— Vrei să mă concediezi, Aron? l-am întrebat direct.

Aron zâmbi. Nu un zâmbet amabil, ci unul care prevestea ceva neplăcut.

— Niciodată n-am înțeles cum ai o intuiție atât de ascuțită, Dava. Și, da. Vreau să plec din companie.

— De ce? Cu siguranță nu din cauza întârzierii de azi. Și nici pentru că nu-mi fac treaba. Știi bine că mi-o fac perfect.

— Vreau schimbări radicale. Am nevoie de minți luminate. Voi schimba totul aici și voi angaja tineri specialiști, direct de pe băncile universității.

Am râs scurt, fără umor.

— Grozav! Și eu nu mă încadrez printre ei? Crezi că detectivii pot fi formați doar din teorie? Că nu le trebuie practică, ci doar abilități pe hârtie?

— De fapt, da. Așa cred. Și mai cred că nu poți face parte din noul meu proiect, Dava.

L-am privit atent.

— Vrei să știi părerea mea, Aron?

— Dacă tot vorbim sincer, spune-o.

L-am privit în ochi și i-am aruncat adevărul, fără ezitare.

— Părerea mea este că ești un trădător. În tot ceea ce faci.

Fața i s-a întunecat, dar n-a spus nimic.

— „Tinerii specialiști” sunt doar un pretext pentru a mă îndepărta, nu-i așa? Adevărul e că eu am fost mereu cea care a avut cele mai bune idei pentru rezolvarea cazurilor. Și mai e ceva: știi despre relația ta cu secretara. Iar tu, fiind un laș, tremuri la gândul că i-aș putea spune soției tale.

Respirația i s-a accelerat, dar și-a păstrat tonul controlat.

— N-ai face asta. N-ai putea să-i provoci durere Matildei...

L-am privit rece.

— Oare? Ai impresia că durerea cea mai mare i-aș provoca-o eu? Nu, Aron. Tu ești cel care o rănește. Tu ai închis-o într-o bulă de săpun, izolată de lume, manipulându-i gândurile și viața.

— Este soția mea!

— Da. Dar o pasăre închisă în colivie uită să zboare. Aron a izbit palma de birou, ridicând tonul.

— Nu e treaba ta ce se întâmplă în familia mea! Cine ești tu, Dava, să-mi spui asta?! Ești doar un om trecător prin viața mea! Nu ești nimeni!

Apoi s-a lăsat pe spătarul scaunului, ca și cum se eliberase de ceva.

— Poți pleca. Azi scriu ordinul de concediere. În șapte zile, vreau biroul tău eliberat.

N-am clipit. În loc să protestez, am tras o foaie spre mine, am luat un stilou și am scris rapid. I-am întins hârtia și i-am zâmbit.

— Nu e nevoie. Tocmai mi-am scris demisia.

Aron a încremenit pentru o fracțiune de secundă. Apoi mi-a luat foaia și a privit-o, ca și cum avea nevoie de o confirmare.

— Rămâi singur, Aron. Singur cu pedepsele tale. Ai uitat că firma asta a fost ideea mea încă din facultate? Că eu te-am lăsat să mi-o furi, pentru că eram prea prinsă în povestea mea de dragoste?

Ochii i s-au îngustat.

— Da, adevărat. A fost ideea ta. Dar ai fost atât de oarbă, Dava, încât nici măcar n-ai observat când am pus-o în aplicare și am fondat această companie.

L-am privit fără să clipesc.

— Și mereu ai folosit cele mai barbare mijloace pentru a-ți atinge scopurile. Nu este adevărat că nu am observat că puneai în aplicare planul meu despre această companie. Cereai prea multe detalii. Erai prea interesat de ideea mea.

Aron înlemni.

— Am știut de la bun început ce urma să faci, am continuat eu, fără ezitare.

A tăcut o clipă. Apoi m-a privit atent, ca și cum mă cântărea în minte.

— Atunci de ce nu m-ai oprit?

— Pentru că erai prietenul meu și m-am gândit că ai nevoie de acest post mai mult decât mine, dacă ai recurs la astfel de metode. Eu am fost parte din ideea mea, Aron. Încă de la început, când ai deschis și eram doar noi patru în birou.

Aron își trecu mâna peste față, de parcă încerca să șteargă o amintire incomodă.

— Ai fost aici pentru că am vrut să te ajut. Să-ți ofer un loc de muncă.

Am râs scurt, fără urmă de amuzament.

— Am fost aici pentru că fără mine nu te-ai fi descurcat, Aron. Să nu-ți mai aduc aminte că primele șase luni am lucrat toți până după miezul nopții, fără salariu. Asta se numește prietenie adevărată, Aron.

El tăcea, dar vedeam în ochii lui cum cuvintele mele îl loveau una câte una.

— Îmi pare rău să-ți spun, dar azi ți-ai pierdut și ultimul prieten. Pe Matilda ai pierdut-o după nașterea celei de-a doua fiice, când ai umilit-o și i-ai spus că ești dezamăgit că nu e în stare să-ți ofere un moștenitor. Pe Jorge l-ai pierdut când ați plecat la Londra, în acel weekend de noiembrie, și i-ai băgat în pat o escortă...

LRPIS

We know
books

Aron a tresărit.

— Ți-a povestit?!

— Da. Peste o săptămână, după ce v-ați întors.

S-a sprijinit de birou și m-a privit cu un zâmbet amar.

— Mă crezi pe mine vinovat pentru despărțirea voastră, Dava? Crezi că după fata aceea a început să te înșele?! Nu e așa. Atunci nu s-a întâmplat nimic. Era atât de beat încât l-am urcat eu în pat și am plătit domnișoara să-l dezbrace și să stea lângă el până se trezește.

L-am privit fără să clipesc.

— De ce ai făcut asta?

Aron și-a trecut limba peste buze, ca și cum cuvintele îi lăsau un gust amar.

— Pentru că știam că acela va fi începutul sfârșitului vostru...

— De ce voiai să ne despărțim, Aron?

M-a privit direct, fără urmă de ezitare.

— Erați familia perfectă, Dava. Prietenul meu alerga după tine ca un cățel, iar tu îi cereai mereu mai mult și mai mult... Îl vedeam cum se chinuia cu tine. Te iubea, dar nu avea aer. Erai peste tot în viața lui.

A făcut o pauză, apoi și-a încrucișat brațele, pregătindu-se pentru lovitura finală.

— Vrei să afli un adevăr, Dava?

Nu i-am răspuns.

— El chiar te-a înșelat. Nu atunci, la Londra. În timpul facultății. În primii ani după nuntă. Apoi s-a oprit... pe la treizeci de ani. Adică, aproape toată viața voastră, tu l-ai împărțit cu alta.

O durere sfâșietoare mi s-a înfipt în piept. Mi-am înghițit lacrimile.

— Știu asta, Aron, am spus cu voce joasă, stăpânindu-mi tremurul.

Ochii lui s-au mărit.

— De unde știi?

— Intuiția îmi spunea.

LIBRIS

We know
books

Aron m-a privit lung, cu o expresie care oscila între fascinație și milă.

— Și de ce ai tăcut?

— Pentru că îl iubeam... Sau cel puțin așa credeam.

S-a aplecat ușor în față, studiindu-mă ca pe un puzzle incomplet.

— Iubirea ta îl sufoca, Dava. Tu erai perfectă în toate. El nu putea ține pasul cu tine.

S-a lăsat pe spate și și-a trecut o mână prin păr.

— Vezi tu, Dava... uneori, din cauza perfecțiunii, ai multe de pierdut.

— Cel mai important lucru pe care l-am pierdut a fost timpul meu, Aron. Nimic altceva. Iar voi, cei care mi l-ați devorat, ați fost doar o iluzie. Niște umbre care s-au hrănit din energia mea.

Am făcut un pas spre ușă, apoi m-am oprit o secundă.

— Salut-o pe Matilda. Adio, Aron.

Fața lui s-a scurs de culoare. Părea că vorbele mele i-au atins ceva adânc, ceva ce până atunci crezuse invulnerabil. A deschis gura, dar eu deja ieșeam, trântind ușa în urma mea. M-am îndreptat rapid spre biroul meu, strecurându-mă printre rândurile de mese, fără să privesc în jur. M-am așezat, am deschis calculatorul și, fără ezitare, am șters tot. Toată munca mea de cincisprezece ani, fiecare document, fiecare dosar, fiecare urmă a existenței mele aici. Apoi am luat hârtiile, fără să mă uit la ele, și le-am aruncat în coșul de gunoi. Am legat sacul cu un gest automat, ca și cum aș fi aruncat niște resturi fără valoare. Poza tatălui meu. Cana mea pentru ceai. Două obiecte mărunte, singurele lucruri care mai meritau salvate. Le-am strecurat în geantă, m-am ridicat și am pornit spre ieșire. Când am deschis ușa, același vânt nemilos mi-a izbit trupul. Mi-a înfășurat părul, mi-a împins pașii înapoi, dar de data asta n-am mai simțit frigul. N-am mai simțit durere. Am simțit că vântul era parte din mine.

M-a trecut un fior. Cu coada ochiului, l-am zărit pe Aron prin ușa de sticlă. A fugit spre mine, trupul lui părând o nălucă de ceară, contorsionată, pierdută.

— Dava, stai!

Vocea lui a străpuns aerul, s-a izbit de geamurile clădirii, s-a spart în ecouri slabe. Dar eu nu m-am oprit. În glasul lui era o rugăciune. Rugăciunea unui om pierdut, care se rătăcise pe sine. O parte din mine a vrut să-l ajute, să-l aducă înapoi la ceea ce fusese cândva. Băiatul inocent pe care îl cunoscusem cu optsprezece ani în urmă. Dar apoi am auzit vântul. Am auzit cum mi-a șoptit numele. În următoarea clipă, m-a împins spre dreapta, în ploaia rece. Și am fugit. Am fugit prin ploaie, prin noapte, fugită de vânt, dusă de el.

Atunci am realizat ceva. Era pentru prima dată în viața mea când nu mă împotriveam vântului. Când nu mă zbăteam să-l înving. Când nu mai opuneam rezistență. Și brusc, mi-am simțit sufletul licărind, ca o flacără mică, aprinsă după ani de întuneric. M-am lăsat dusă. Am mers fără oprire, urmând vântul. Străzi întregi, poate zeci de intersecții. Unele locuri îmi erau familiare, altele nu. Dar nu mai conta. Serviciul fusese ultima mea ancoră. Acum o pierdusem și pe aceea.

Șiroaie reci de apă îmi scăldau trupul amorțit. Hainele ude deveniseră o povară grea, ca o haină de plumb pe umeri. Încotro mergeam? Unde? De ce? Pentru ce? Când am pierdut totul? Sau poate că nu avusesem niciodată nimic... Am tresărit. Nu mai eram în oraș. În jurul meu, copaci imenși se ridicau spre cer, siluete negre în noapte. Un parc? O pădure? Nu știam.

— Cum am ajuns aici? am șoptit, cu inima zvâcnind în piept.

Un răspuns mi-a venit dinăuntru, dar nu era al meu.

— *Vântul te-a adus.*

M-am înfiorat. Vocea... era a mea? Parcă da. Parcă nu.

— *Când am ajuns aici?*

— *Demult. Dacă vrei să știi, cam de trei ore, măsurate în timpul pământesc.*

Am încremenit.

— Cine ești tu?

Nu mă așteptam la un răspuns. Dar a venit. Clar. Din mine, dar nu de la mine.

— *Eu sunt cetatea. Eu sunt zidul cetății.*

— *Eu sunt florile galbene ale cetății.*

— *Eu sunt luna și pădurea.*

— *Eu sunt tu. Sunt cea care respiră ceața și răcoarea dimineții, cea care se scaldă în lumina zilei și împletește cununi de stele pe cerul nopții. Port pantofi din roua dimineții, rochii vapoase din raze solare, îmi prind în păr curcubeie și pot privi ca o scânteie. Sunt aici. M-ai ferecat în umbra ta și m-ai ascuns de tine – în tine. Sunt iubirea și puterea ta. Sunt aici și pot fi pretutindeni. Eu pot crea, eu pot visa. Eu sunt lumina ta.*

— Dumnezeule! Probabil am înnebunit, aud voci! am strigat speriată.

Nu era nimeni prin apropiere pe o asemenea vreme să mă poată auzi, și chiar dacă ar fi fost, ar fi avut altă părere despre mine. Eram singură, tremurând zgribulită sub un copac, cu hainele ude, fără să știu unde mă aflu. Iar acum, după ce auzisem vocea feminină din capul meu, nu mai știam nici cine sunt. Un om în deplinătatea facultăților mintale și-ar fi căutat telefonul în geantă, ar fi activat GPS-ul și ar fi plecat spre casă. Eu însă am înaintat.

La capătul aleii asfaltate am zărit o potecă ce se adâncea în pădure. M-am îndreptat grăbită într-acolo, picioarele alunecând pe noroiul ascuns sub frunzele moarte. Mai încolo, valea cobora abrupt, iar un pârau șerpuia la vale, pierzându-se undeva. Apa nu era adâncă, dar săpase maluri imposibil de urcat. Râpa era acoperită de mușchi verde, lemn uscat adus de apă și pietre negre. Peisajul părea desprins dintr-o poveste, un loc în care timpul curgea altfel.

Am continuat să cobor, fără să mă îndepărtez de apă. Nu știam unde merg, dar simțeam că nu trebuie să mă opresc. Mă chema ceva, o senzație de familiaritate ascunsă sub straturile realității. Într-un târziu, am ajuns la un pod arcuit, construit din scânduri noi. Asta însemna că oamenii circulau pe aici. Am călcat timid, iar lemnul a scârțâit sub greutatea pașilor mei noroioși. Privind în jos, am tresărit. Apa curgea învolburată, turbată, purtându-și furia spre adâncuri.

Dincolo de pod, o cărăruie se pierdea printre trunchiurile uriașe ale copacilor. Am pășit pe lutul umed și m-am lăsat absorbită de desiş. Pădurea avea sute de ani, poate mai mult. Simțeam cum mă afund într-un loc care nu ar fi trebuit să fie acolo.

Ce loc era acesta?

Nu știam să existe niciun parc natural sau pădure atât de aproape de centrul orașului. Clădirea companiei lui Aron era pe o stradă paralelă cu orașul vechi, într-o zonă înghesuită de beton, sticlă și asfalt. Acolo nu erau decât câteva ghivece stradale cu flori și fântâni arteziene. Și totuși, acum mă aflam într-o pădure străveche, cu copaci ce păreau să fi crescut înainte de orice urmă de civilizație. Nu știu cât am mers, dar la un moment dat cărarea a dispărut. Am ajuns într-un luminiș unde arborii erau mai rari. Trunchiurile lor erau imense, fiecare cu un diametru cât dormitorul meu. Am rămas nemișcată.

Nu pentru ziua ghinionistă. Nu pentru cuvintele lui Aron. Nu pentru că aflasem că Jorge mă înșelase mereu.

Eram șocată pentru că mă aflam printre copaci atât de vechi, încât păreau să fi văzut lumi dispărute. Scârțâiau și trosneau, balansându-se haotic sub rafalele vântului. Dacă nu mă doborâseră oamenii și întâmplările din viața mea, atunci poate că o creangă bătrână de o sută de ani, smulșă de furtună și aruncată spre mine, avea să o facă. Am rămas amortită, privind în sus, spre crengile răsucite care păreau să danseze o horă nebună între cer și pământ.

Gândurile mi se pierdeau în furtună, risipindu-se ca frunzele smulse de vânt, în timp ce copacii o acceptau fără împotrivire, legănându-se și scârțâind sub forța naturii dezlănțuite. Simțeam că trupul meu ceda, că picioarele refuzau să mă mai susțină, că ploaia și gândurile se amestecau într-un torent necontrolabil. M-am sprijinit de tulpina groasă a unui copac și am alunecat spre pământ, dar rădăcinile lui, ieșite la suprafață, îmi îngreunau șederea, împingându-mă spre un disconfort care, în alte condiții, m-ar fi făcut să mă ridic. Acum însă, nu-mi mai păsa.

Cu ultimele forțe m-am răsucit, căutând o poziție mai bună, și am zărit în partea opusă a trunchiului o adâncitură unde rădăcinile se ridicau în aer, formând un adăpost primitiv sub care m-am strecurat, sperând să scap de ploaie și vânt. Ochii mi se închideau grei, privirea mi se rățăcea printre siluetele copacilor, pierzându-se în perdeaua de apă. Mi-am simțit gândurile derulate ca o spirală amețitoare, fără început și fără sfârșit, și atunci, într-o șoaptă abia gândită, am rostit în minte adevărul care mă apăsa de mult.

M-am pierdut prin viață.

Un miros puternic m-a copleșit – iarbă verde, ceață, brazi și tămâie. Am închis ochii, lăsându-mă pradă oboselii care mă înghițea încet, și am ațipit. Când i-am deschis din nou, am simțit mai întâi liniștea. Ploaia se oprise. În fața mea, la doar câțiva pași distanță, un lup alb mă privea. O spaimă nedefinită mi-a încremenit fiecare mușchi, dar nu am putut să mă mișc. Lupul era impunător, puternic, cu blana albă ca zăpada sub lumina slabă, iar ochii lui, de un albastru adânc, mă sfredeliseră până în străfundul ființei. În acea privire era o cunoaștere stranie, o tăcere care îmi spunea mai multe decât ar fi putut rosti cuvintele. Am vrut să plâng, dar nu știam dacă de spaimă sau de altceva, de un sentiment pe care nu-l puteam numi.

Lupul a rămas nemișcat, ochii lui albaștri pătrunzându-mă ca o oglindă în care nu îndrăzneam să mă privesc.

Apoi, fără grabă, s-a întors și a pășit spre cărare. S-a oprit. Și-a întors capul spre mine. Mă aștepta. Mă chemase.

Fără să mai gândesc, m-am ridicat și am ieșit de sub rădăcinile copacului, lăsând în urmă geanta și punga neagră cu dosare. Mi-am îndreptat spatele amorțit și am ridicat ochii spre coroana stejarului care mă adăpostise. Era bătrân, cu ramurile întinse ca niște brațe uriașe, purtând în trunchiul său povara veacurilor. Am făcut un pas spre lup. Apoi încă unul.

L-am urmat prin pădure, printre trunchiuri tot mai apropiate, printre crengi care se aplecau deasupra noastră ca și cum ne-ar fi vegheat trecerea. Aerul devenea mai greu, pădurea mai deasă, iar lupul își grăbea pașii. A început să alege.

Am încercat să țin pasul, dar l-am pierdut. M-am oprit, inima bubuindu-mi în piept, simțind cum umbrele copacilor se mișcă în jurul meu, cum liniștea devenea amenințătoare. Atunci am auzit foșnete. M-am întors: lupii se apropiau. Fusesem ademenită. Eram înconjurată.

M-am trezit brusc, cu un nod în gât și respirația sacadată: visasem. Dumnezeule, părea atât de real! Ochii albaștri ai lupului alb, licărirea lor stranie, copleșitoare...

M-am ridicat și am tras jaluzelele. Afară ploua în rafale grele, trosnind în ferestre, scuturând crengile copacilor ca o mână nevăzută. Eram singură acasă. Jorge era în tura de noapte. În nopțile în care lucra, nu reușeam să dorm. Neliniștea se agăța de mine ca o umbră invizibilă, ascultam fiecare sunet al casei, tresăream la fiecare foșnet. Orașul părea adormit, dar știam că nu era. Nu dormeau decât cei pe care Jorge îi aresta. Mi-am trecut mâna peste față, încercând să-mi alung senzația stranie.

Ce coșmar... Lupul alb. Privirea lui îmi spunea ceva. Ochii lui albaștri îmi cereau ceva.

— *Dava, a fost un vis! Revino-ți!*

Mi-am spus în gând aceste cuvinte, încercând să-mi domolesc tremurul interior, apoi mi-am spălat fața cu apă